

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 19/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Ľuboša Szigetiho a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou BAJO LEGAL, s. r. o., Landererova 8, Bratislava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1Asan/17/2019 a jeho rozsudku z 28. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu voči najvyššiemu súdu nárok na náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ 23. decembra 2016 pred výjazdom zo stanice čerpacích hmôt nerešpektoval vodorovné dopravné značenie č. V 13 „Šikmé rovnobežné čiary“, vošiel do zakázaného priestoru a zastavil po pravej strane vedľa vyznačeného jazdného pruhu, v ktorom stála nákladná jazdná súprava. Jej vodič dával prednosť vozidlám jazdiacim po hlavnej ceste. Následne sa obe vozidlá pohli smerom na hlavnú cestu, sťažovateľ opätovne zastavil a vodič nákladnej jazdnej súpravy, ktorý vzhľadom na vzájomnú polohu oboch vozidiel nemohol vidieť vozidlo sťažovateľa, vyšiel so svojím vozidlom na hlavnú cestu, pričom pravou časťou návesu narazil do ľavej časti stojaceho vozidla sťažovateľa. Požitie alkoholu u vodičov nebolo zistené.

3. Sťažovateľovi ako podozrivému zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o priestupkoch“) bol hneď v deň dopravnej nehody podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) zadržaný vodičský preukaz, o čom mu bolo v ten istý deň vydané potvrdenie. Následne príslušný prvostupňový správny orgán 28. decembra 2016 rozhodol v zmysle § 70 ods. 7 zákona č. 8/2009 Z. z. o zadržaní vodičského preukazu. O sťažovateľovom odvolaní rozhodol druhostupňový správny orgán 27. februára 2017 tak, že ho zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

4. Sťažovateľ podal proti druhostupňovému administratívne rozhodnutiu (ako aj proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu) i proti potvrdeniu o zadržaní vodičského preukazu správnu žalobu. Namietal, že potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu neobsahuje žiadne odôvodnenie, že žalovaný správny orgán vzal za základ pre svoje rozhodnutie skutkový stav, ktorý nezodpovedal administratívne spisu, že napadnuté rozhodnutie je vnútorne rozporné a že policajti porušili základné zásady správneho konania. Bol toho názoru, že neuvedenie zákonného ustanovenia, časový nesúlad dokumentov, z ktorých rozhodnutie vychádza, absencia dôkazov, nevykonanie dôkazov a následné arbitrárne zmeny a modelovanie dôvodov či svojvoľné určenie výšky škody preukazujú nezákonný postup správnych orgánov.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6S/85/2017-115 zo 7. marca 2019 žalobu sťažovateľa zamietol. Dospel k záveru o dostatočnosti odôvodnenia žalovaného správneho rozhodnutia, a tým aj o jeho preskúmateľnosti. Konštatoval, že potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, ktoré bolo riadne vydané príslušným policajtom a obsahuje všetky požadované náležitosti, iba deklaruje právnu skutočnosť, ktorá nastala po dopravnej nehode, a teda nejde o rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy podliehajúce prieskumu v konaní o správnej žalobe. Samotné rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu bolo vydané v zákonom ustanovenej lehote, a to voči sťažovateľovi ako dôvodne podozrivému zo spáchania priestupku. Už v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia obsahoval spisový materiál dostatok dôkazov, z ktorých spoľahlivo vyplývalo, že sa sťažovateľ dopustil protiprávneho konania. Krajský súd uznal, že záznam o dopravnej nehode bol spísaný až v deň nasledujúci po tom, ako k nej došlo, avšak *„účastníci nehody boli bezprostredne po nej vypočutí (záznam o podaní vysvetlenia) a obsah ich výpovedí bol vnesený do záznamu o dopravnej nehode“*. Napokon krajský súd poukázal na potrebu rozlišovať z hľadiska požiadaviek na dokazovanie medzi konaním o zadržaní vodičského preukazu a samotným priestupkovým konaním.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorú založil na dôvodoch podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) Správneho súdneho poriadku. Miera dôkaznej sily, ktorú správne orgány v jeho veci považovali za dostatočnú, si podľa sťažovateľa vyžadovala uplatnenie zásady *in dubio pro reo*. Krajský súd sa vôbec nevysporiadal s tým, na akom právnom základe bola sťažovateľovi zakázaná jazda, pričom zo spisu je zrejmé, že od počiatku neboli splnené dôvody na prijatie takéhoto opatrenia. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžd/4/2014 sťažovateľ argumentoval, že *„zadržanie vodičského preukazu bolo nedôvodné a neprimerané“*. Krajský súd podľa sťažovateľa *„nekonal o právnych otázkach, ale je zrejmé, že sa snažil hodnotiť skutkovú stránku veci, čo je v rozpore s funkciou správneho súdnictva“*.

7. Najvyšší súd rozsudkom napadnutým ústavnou sťažnosťou kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Vysvetlil rozdiel medzi rozhodovaním o zadržaní vodičského preukazu, pri ktorom postačuje dôvodné podozrenie zo spáchania priestupku, a rozhodovaním vo veci samotného priestupku, pričom zadržanie vodičského preukazu nie je možné považovať za opatrenie plniace funkciu represívnu (sankcia), ale funkciu ochrannú, čo podstatne limituje použiteľnosť zásady *in dubio pro reo* či prezumpcie nevinu. Najvyšší súd odkázal na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. 4Asan/9/2018, podľa ktorého pri rozhodovaní podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. (čo je ustanovenie použité aj v prípade sťažovateľa) príslušný správny orgán „*nie je oprávnený zisťovať skutkové okolnosti dopravnej nehody a mieru zavinenia vodiča*“. Z toho najvyšší súd vyvodil, že krajský súd postupoval správne, ak v konaní nevyhodnocoval zavinenie sťažovateľa ani neskúmal námietky sťažovateľa o skutkových okolnostiach dopravnej nehody. Naopak, krajský súd správne vyhodnotil relevantné požiadavky kladené právnou úpravou na rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu, ktorými sú možnosť uloženia sankcie zákazu činnosti, bezodkladné vydanie potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu, ako aj vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu v zákonnej lehote od zadržania.

8. Najvyšší súd charakterizoval zadržanie vodičského preukazu ako „*faktický úkon policajta, pričom potvrdením sa len deklarujú skutočnosti, na základe ktorých k tomuto zadržaniu... došlo (označenie vodiča, ktorého vodičský preukaz bol zadržaný, dôvod zadržania, či sa povoľuje/nepovoľuje ďalšia jazda, označenie priestupku, z ktorého spáchania je vodič podozrivý). Zákon č. 8/2009 Z. z. stanovuje preto povinnosť vydať o zadržaní vodičského preukazu rozhodnutie s predpísanými náležitosťami, a to do 15 dní od zadržania, čo bolo v prípade sťažovateľa splnené.*“.

9. Skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 10Sžd/4/2014), od ktorého sa podľa názoru sťažovateľa krajský súd odklonil, vyhodnotil kasačný súd ako rozhodnutie založené na odlišnom skutkovom a právnom základe v porovnaní s vecou sťažovateľa. Ako nedôvodnú posúdil aj sťažnostnú kritiku, podľa ktorej sa krajský súd, porušujúc funkciu správneho súdnictva, zaoberal skutkovou stránkou administratívnej veci. Napokon najvyšší súd aj z hľadiska odôvodnenia kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku konštatoval, že krajský súd sa zaoberal všetkými argumentmi a námietkami relevantnými pre prieskum zákonnosti zadržania vodičského preukazu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku v ústavnej sťažnosti argumentuje „*absenciou dostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku*“, ako aj jeho arbitrárnosťou a ústavnou neakceptovateľnosťou.

11. V konkrétnejšej rovine sťažovateľ obhajuje i odôvodňuje svoj právny názor, podľa ktorého je potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu rozhodnutím, a preto „*záver Najvyššieho súdu... o opaku považujeme nielen za arbitrárny a ústavne neakceptovateľný, ale súčasne aj nedostatočne odôvodnený*“. V tejto súvislosti argumentoval právnou úpravou, ktorá subsidiárnu aplikovateľnosť Správneho poriadku na potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu nevyklucuje, z čoho vyvodzuje, že takéto potvrdenie zákonodarca považuje za rozhodnutie *sui generis*, ktoré preto musí byť preskúmateľné na základe správnej žaloby.

12. Na druhom mieste sťažovateľ zdôrazňuje námietku prednesenú v správnom konaní i v konaní pred správnymi súdmi, podľa ktorej potvrdenie o zadržaní jeho vodičského preukazu neobsahovalo žiaden konkrétny zákonný dôvod ani vysvetlenie zadržania vodičského preukazu. Touto námietkou sa ani krajský súd ani najvyšší súd nezaoberali, iba poukázali na predpísané náležitosti potvrdenia a konštatovali, že boli splnené. Pritom pre poskytnutie požadovanej súdnej ochrany bola táto otázka podľa presvedčenia sťažovateľa podstatnou. Najvyšší súd sa teda „nemal zaoberať tým, že potvrdenie má charakter predpísaného tlačiva a vymenovávať jeho náležitosti..., ale mal sa zaoberať tým, že ide o rozhodnutie správneho orgánu, ktoré má mať riadne odôvodnenie a dávať jasne odpoveď na to, čoho sa sťažovateľ konkrétne dopustil a čo porušil“. Nadväzne sťažovateľ zdôrazňuje povahu zadržania vodičského preukazu ako zásahu do jeho práv a vzťah medzi zadržaním vodičského preukazu a rozhodnutím o priestupku pripodobňuje ku vzťahu medzi vznesením obvinenia a obžalobou, ktorá môže byť podaná len pre skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Podstata práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (napr. II. ÚS 153/2018).

15. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

16. K prvej sťažovateľovej námietke ústavný súd v úvode pripomína, že podľa zákona č. 8/2009 Z. z. chronologického hľadiska najprv dochádza k zadržaniu vodičského preukazu, na čo nadväzuje bezodkladné vydanie potvrdenia o zadržaní (§ 70 ods. 4) a následne aj vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, a to najneskôr do 15 dní od zadržania (§ 70 ods. 7). Potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu je odlišnou formou činnosti verejnej správy v porovnaní s rozhodnutím o zadržaní vodičského preukazu. Po zadržaní vodičského preukazu z dôvodu podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. (čo je aj prípad sťažovateľa) a vydaní potvrdenia o ňom však je povinnosťou príslušného správneho orgánu v zákonom ustanovenej lehote o zadržaní vodičského preukazu rozhodnúť. Jedinou výnimkou je prípad, ak v lehote do 15 dní od zadržania vodičského preukazu už bolo právoplatne rozhodnuté o uložení trestu zákazu činnosti spočívajúceho v zákaze vedenia motorového vozidla alebo sankcie zákazu činnosti spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla a príslušný orgán sa o tom dozvedel (§ 70 ods. 7 druhá veta zákona č. 8/2009 Z. z.).

17. Žalobu, o ktorej rozhodoval krajský súd a neskôr po podaní kasačnej sťažnosti i najvyšší súd, sám sťažovateľ podal proti rozhodnutiu správneho orgánu o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o zadržaní vodičského preukazu, ako aj proti potvrdeniu o zadržaní vodičského preukazu, ktoré považoval za rozhodnutie.

18. Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť a ústavnú neakceptovateľnosť právneho názoru najvyššieho súdu o právnej povahe potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu, ústavný súd tu musí uplatniť svoju ústavne determinovanú oddelenosť od systému všeobecného (i správneho) súdnictva, ktorá mu nedovoľuje zasahovať do spôsobu, akým všeobecné (správne) súdy vykladajú a uplatňujú podústavné právo. Výnimkou sú práve prípady výkladu a uplatnenia obyčajného práva, ktoré vedú k porušeniu základných práv a slobôd.

19. Právnym záverom o povahe zadržania vodičského preukazu ako faktického úkonu policajta, o ktorom sa následne vydáva potvrdenie majúce deklaratórnu povahu, najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu nemohol porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Dôvodom je nerozlučná skutková a právna spätosť potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu a rozhodnutia o jeho zadržaní (bod 16). Súdna preskúmateľnosť rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, ktoré musí byť vydané najneskôr do 15 dní od jeho zadržania (spätého s bezodkladným vydaním potvrdenia), garantuje podľa názoru ústavného súdu i prieskum okolností, za ktorých k reálnemu zadržaniu vodičského preukazu došlo. Napokon právny záver najvyššieho súdu nevyklučuje ani súdny prieskum na základe žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy (§ 252 a nasledujúce Správneho súdneho poriadku), ktorá je procesne dimenzovaná práve na faktické postupy vykonané pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorými sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej

osoby priamo dotknuté [§ 3 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku]. Právny záver najvyššieho súdu o povahe potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu ako faktického úkonu preto nijako neodníma sťažovateľovi prístup k súdnej ochrane proti samotnému zadržaniu vodičského preukazu, ktoré bezpochyby zásah do verejných subjektívnych práv predstavuje, a preto i súdny prieskum vyžaduje. Zadržanie vodičského preukazu je plnohodnotne súdne testovateľné či už v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu o zadržaní vodičského preukazu alebo aj v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

20. Sťažovateľ si v bode 13 ústavnej sťažnosti v tejto súvislosti položil otázku, prečo zákon č. 8/2009 Z. z. nevyklučuje subsidiárne uplatnenie Správneho poriadku na potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, pričom si vzápätí už v rovine vlastnej argumentácie odpovedal v tom zmysle, že zákonodarca zrejme takéto potvrdenie považuje za rozhodnutie *sui generis*, keď sa navyše v prípadoch zadržania vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. b) a e) zákona č. 8/2009 Z. z. ani rozhodnutie o jeho zadržaní následne nevydáva (§ 70 ods. 7 tretia veta zákona č. 8/2009 Z. z.). Práve na túto otázku je odpoveďou súdna preskúmateľnosť zadržania vodičského preukazu aj v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, a to práve v prípadoch, keď sa rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu podľa zákona č. 8/2009 Z. z. nevydáva.

21. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom kritizované právny závery najvyššieho súdu súdnu preskúmateľnosť zadržania vodičského preukazu nijako nepopierajú ani nevyklučujú. Preto z pohľadu konania o ústavnej sťažnosti najvyšší súd zvolil výkladový a realizačný prístup k podústavnému právu, ktorý si v okolnostiach sťažovateľovej veci nevyžaduje revíziu zo strany ústavného súdu. Predmetný sťažnostný dôvod je tak irelevantný.

22. Nedôvodná je aj sťažovateľova námietka, podľa ktorej najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj právny názor o povahe potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu ako faktického úkonu. Najvyšší súd v bode 35 odôvodnenia svojho rozsudku zrozumiteľne vysvetlil, že potvrdením (ako to vyplýva aj z jeho jazykového označenia) „*sa len deklarujú skutočnosti, na základe ktorých k tomuto zadržaniu... došlo*“. Hneď na to najvyšší súd podčiarkol už aj ústavným súdom konštatovanú spätosť potvrdenia a rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, keď uviedol, že „*zákon č. 8/2009 Z. z. stanovuje preto povinnosť vydať o zadržaní vodičského preukazu rozhodnutie s predpísanými náležitosťami, a to do 15 dní od zadržania, čo bolo v prípade sťažovateľa splnené*“. Podľa názoru ústavného súdu citovaným postojom najvyšší súd nielen objasnil procesnoprávnu nadväznosť oboch analyzovaných foriem činnosti verejnej správy, ale zároveň primerane odôvodnil aj ústavnú udržateľnosť svojho záveru o povahe potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu ako faktického úkonu, ktorý nie je rozhodnutím.

23. V dôsledku uvedeného ústavný súd nemôže najvyššiemu súdu vytknúť, že neodpovedal na sťažovateľovu kritiku absencie odôvodnenia v potvrdení o zadržaní vodičského preukazu, čo predstavuje druhú námietku, ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti artikuloval.

24. Ak bol základom pre nevyhovenie sťažovateľovej žalobe i kasačnej sťažnosti (ústavne plne udržateľný) záver, podľa ktorého potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu nemá povahu rozhodnutia, potom sa otázka odôvodnenia predmetného potvrdenia stala pre poskytovanie súdnej ochrany v konaní o správnej žalobe sťažovateľa irelevantnou. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na každú otázku nastolenú stranou konania, ale len na takú, ktorá má pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňuje

skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Najvyšší súd tak z hľadiska rešpektovania základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie nebol povinný skúmať, či potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu je odôvodnené. Naopak, potvrdením kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu sa stotožnil s jeho akcentom (bod 44 rozsudku krajského súdu) na zistenú skutočnosť, že potvrdenie o zadržaní sťažovateľovho vodičského preukazu, majúce „charakter vopred predtlačenej písomnosti“, obsahuje všetky potrebné náležitosti. Ústavný súd preto námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia považoval za nedôvodnú.

25. V závere odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd dodáva, že aj pripodobnenie zadržania vodičského preukazu k vzneseniu obvinenia a rozhodnutia o jeho zdržaní k podaniu obžaloby predstavuje systémovo nesprávnu komparáciu. Trestné konanie predstavuje rozhodovací proces charakterizovaný jednotnosťou procesného stvárnenia i účelu. Rozhodovanie o vine a sankcii za spáchaný priestupok na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky však procesne, no ani účelovo nie je automatickým pokračovaním rozhodovania o zadržaní vodičského preukazu. Najvyšší súd odlišnosť rozhodovania o zadržaní vodičského preukazu a rozhodovania o súvisiacom priestupku napokon zrozumiteľne vysvetlil v bodoch 30 – 34 odôvodnenia svojho rozsudku, dôvodiac, že *„zadržanie vodičského preukazu... nie je trestaním, nejde o rozhodovanie o priestupku a uložení sankcie... Toto opatrenie neplní represívnu funkciu, ale najmä funkciu ochrannú, ktorá zahŕňa právomoc poskytnúť ochranu zákonom chránenému záujmu obmedzením alebo odňatím práva v zákonom stanovených prípadoch na zabránenie ďalšiemu páchaniu správnych deliktov... je potrebné preto dôsledne rozlišovať rozhodovanie o zadržaní vodičského preukazu, kde postačuje dôvodné podozrenie zo spáchania priestupku, za ktoré je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti, a rozhodovanie o samotnom priestupku, kde sa vyžaduje už preukázanie spáchania priestupku konkrétnym páchatelom vrátane preukázania jeho zavinenia... Na základe vyššie uvedeného krajský súd správne uzavrel, že pre vydanie rozhodnutia postačuje, ak konajúci policajný orgán vyhodnotí situáciu vzniknutú stretom motorových vozidiel tak, že dospeje k záveru, že voči jednému účastníkovi (viacerým) je dôvodné podozrenie, že nastali okolnosti, pre ktoré je mu možné vodičský preukaz zadržať, čo predpokladá dôvodné podozrenie zo spáchania priestupku, za ktorý je možné v zmysle zákona o priestupkoch uložiť sankciu – zákaz činnosti viesť motorové vozidlá.“*

26. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a na náhradu trov konania stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu